

ARIPİ

Numărul 5

Februarie 2007

ROMANEȘTI

ANUNTURI

RECLAME

INFORMATII

POVESTIRI

INITIATIVE

Revistă editată de Asociația Comunității Românești din Australia de Sud

© Copyright 2006- 2007

Stimați cititori,

Iată-ne ajunși cu bine în 2007 și la un nou număr la revistei ARIPI Românești. Mulți dintre noi am petrecut împreună sărbătorile de iarnă, alții am fost plecați în concedii, cert este că timpul a zburat repede și am intrat deja în luna februarie. Mulți dintre colaboratorii revistei au fost plecați așa că acest număr va conține ceva mai puține articole scrise de membrii comunității, dar sperăm că lucrurile vor reveni la normal și în numerele viitoare vom avea ocazia să publicăm articole variate și interesante.

Informații de actualitate despre activitățile asociației sunt prezentate pe larg în paginile revistei, începând cu defilarea de Ziua Națională a Australiei de pe 26 ianuarie 2007, continuată cu serbarea Zilei Naționale a României de pe 1 Decembrie 2006. Ambele activități au atras un număr mare de participanți și asociația mulțumește încă odată tuturor celor care s-au implicat și au ajutat la buna desfășurare a activităților.

Excursii în împrejurimile Adelaide-ului au avut loc înainte de Crăciun, de data aceasta fiind organizate cu noii veniți care au vizitat Camelot Castle și luminile de Crăciun la Lobethal.

Hramul bisericii ortodoxe "Sfântul Nicolae" din Adelaide a constituit un moment important pentru membrii bisericii, au fost invitați preoții de la parohiile din Perth și Sydney care au vorbit despre faptele apostolilor și rolul și importanța familiei în societatea australiană.

Crăciunul a fost sărbătorit cu mare bucurie de toți românii din Adelaide. Bisericile românești au avut programe speciale cu ocazia Crăciunului. S-au cântat colinde de Crăciun, Moș Crăciun a venit și a împărțit cadouri la copii, copiii au pregătit fie mici scenete cu nașterea lui Isus Hristos, fie au spus poezii sau cântece. Detalii despre toate acestea veți găsi în paginile revistei. Asociația a organizat un picnic în Bonython Park și a împărțit cadouri la copii.

Revelionul a fost serbat la Clubul German, a fost o seară cu muzică românească și o atmosferă veselă. Gânduri în prag de An Nou se desprind din predica de la Biserica Baptistă Română din Adelaide, urmate de câteva rânduri despre Festivalul Tinerilor Creștini Români din Australia, festival care a atras peste 300 de participanți și care s-a bucurat de un mare succes.

Continuăm seria începută în numărul anterior cu prezentarea artiștilor români care locuiesc în Adelaide și care ne-au impresionat cu talentul lor, în acest număr veți citi interviul realizat cu Magda Vacariu.

Integrarea României în Uniunea Europeană este surprinsă de reporterul nostru la fața locului, Vlad Baclagian. Ghidul Emigrantului Român în Adelaide, articol scris de Camelia Popescu, se dorește a fi o sursă de informații pentru românii care vor veni în Australia, dar și pentru cei care sunt aici la începuturi și totul este nou și diferit față de sistemul cu care erau învățați. Această serie de sfaturi utile pentru noii veniți dorim să o continuăm în numerele viitoare, așteptăm mai mulți colaboratori.

Dorina Michas continuă serie de povestiri legate de emigrarea în Australia imediat după al doilea război mondial, de data aceasta cu popasul făcut în Grecia.

Recent asociația a început construirea unui website pentru asociație. Deocamdată este în faza de construcție, este un website gratis și temporar până când vom avea un altul mai bun. Multe informații sunt aduse la zi pe website, multe poze care nu se pot include în Newsletter, de asemenea este și un mic rezumat în limba engleză. O parte din articolele din Newsletter vor apare și pe website. Așteptăm păreri și sugestii din partea membrilor comunității românești referitoare la acest website care poate fi accesat la adresa: www.freewebs.com/romaniancommunity

Anunțuri de interes general, cum ar fi premiul Irene Krastev sau seminarul de istorie legat de imigrarea grupurilor etnice din Adelaide pot fi citite în detaliu în paginile revistei.

În luna februarie asociația împlinește un an de la înființare ocazie cu care va organiza o seară culturală cu muzică și film la Clubul German, vineri 23 februarie. Cu această ocazie se vor înmâna certificate de merit acelor membri din comunitatea românească care s-au evidențiat fie prin activitățile depuse în decurs de un an, fie prin participarea la activități, fie cu organizarea acestora. În încheiere mulțumim încă odată tuturor colaboratorilor la acest număr al revistei și așteptăm în continuare sugeriile și propunerile dumneavoastră referitoare la conținutul revistei, le puteți trimite fie în scris, fie pe website, fie prin e-mail.

Liliana Stoian

Pe prima pagina: Robert Casineanu

Din cuprins

Excursii in imprejurimi

Parada de Ziua Australiei

Ziua Romaniei

Festivalul Crestin

Artisti romani in Australia

Ghidul emigrantului

Poezii

Integrare UE

Povestiri

Craciunul

Informatii utile

Anunturi comunitare

În fiecare an pe 26 ianuarie se serbează Ziua Națională a Australiei. Pentru mulți australieni această zi este încă un Public Holiday, se joacă cricket în curtea din spatele casei și se invită prietenii sau rudele la un BBQ. Alții profită de weekend-ul lung ca să plece în mici excursii prin împrejurimi (o destinație populară ar fi Insula Cangurilor). Alții merg în parcuri sau pe plajă, mai ales dacă vremea permite. Fiecare face ceva când are o zi liberă (am întrebat și eu pe colegii de servici ce fac ei de ziua Australiei și cel mai popular răspuns a fost: grădinărit și tunsul ierbii).

Pentru alte naționalități însă această zi reprezintă ceva mai deosebit. Unii poate au aplicat pentru cetățenie și de Ziua Australiei are loc festivitatea de înmănare a certificatului de cetățean australian într-o ceremonie festivă ținută la toate primăriile din Adelaide.

De asemenea grupuri reprezentative ale tuturor naționalităților sunt invitate să participe la paradă, totul fiind organizat de Adelaide City Council și Multicultural SA. Pregătirile cu organizarea evenimentului încep cu mult timp înainte. Se întocmesc liste cu numărul de participanți de la fiecare grup etnic pentru a ști din timp cât de mulți vor participa la defilare și câte tichete pentru micul dejun și apă trebuie alocate participanților. Fiecare naționalitate și comunitate este încurajată să vină îmbrăcată în costume tradiționale, în fața fiecărui grup fiind un cadet care duce plancarda cu numele țării respective.

Anul acesta a participat și comunitatea românească la defilare. Nu e pentru prima dată când românii participă la defilare, dar ultima dată a fost cu mulți ani în urmă (peste 10-15 ani) și mulți dintre noi nici nu eram în Adelaide la vremea respectivă.

Datorită sprijinului acordat de preotul Viorel Stoica de la Biserica Ortodoxă Română "Sfântul Nicolae" din Adelaide, am reușit să procurăm costume populare românești, oferind astfel posibilitatea mai multor români (în special celor tineri, care poate nu s-au mai îmbrăcat niciodată în haine populare) să vină îmbrăcați în costume tradiționale.

Am fost prezenți peste 70 de români și putem afirma că am făcut o impresie bună organizatorilor. Cine nu a avut costume tradiționale românești a purtat tricouri roșii, galbene sau albastre. Defilarea a început de pe Franklin Street, a continuat pe King William Street până la Elder Park. De o parte și de alta a străzii a fost multă lume pe trotuare, s-a filmat și s-au făcut numeroase fotografii, au fost chiar și unele comentarii de genul: "How many Romanians!". Adevărul e că am fost un grup numeros și compact comparativ cu alte naționalități (de exemplu de la polonezi au fost vreo 20 de persoane numai, de la germani tot la fel-numai echipa lor de dansuri, de la scoțieni numai formația de muzică).

A domnit o atmosferă veselă și toată lumea s-a simțit bine. Sperăm să participăm de acum încolo în fiecare an la parada de Ziua Națională a Australiei. Poate la anul vom reuși să organizăm ceva mai deosebit având în vedere că am văzut cum s-au prezentat și ce au organizat alte comunități etnice. Poate vom avea cineva să cânte la acordeon, nai, fluier, poate cineva știe dansuri populare. Idei sunt și, cum până la anul mai e ceva vreme, să sperăm că vor fi câțiva amatori în comunitate care să ne ajute.

Încheiem aici rândurile mulțumind tuturor participanților la defilare, tuturor celor care ne-au ajutat cu costumele populare și vă lăsăm în continuare în compania câtorva fotografii de la defilare. Mai multe poze le puteți găsi și accesa de pe website: www.freewebs.com/romaniancommunity

Articol scris de Liliana Stoian

Luminile de Crăciun la Lobethal

Lobethal este o mică localitate la 33 km de Adelaide (de fapt o suburbie a orașului) situată pe latura vestică a lanțului muntos Lofty, renumită pentru casele și curțile luminate și decorate cu ocazia Crăciunului. Aceasta este o mare atracție pentru turiști, existând trasee marcate pentru a vedea casele și luminile pe timp de noapte. În fiecare an, între 10 și 31 decembrie, peste 700 de case sunt împodobite cu becuri, existând o dorință deosebită din partea localnicilor să aibă ceva nou și deosebit. Mai ales casa de pe deal, cum este cunoscută în partea locului, în fiecare an atrage sute și sute de vizitatori, spectacolul de lumină și culoare fiind ceva cu totul deosebit. Toate camerele sunt împodobite cu ursuleți, Moși Crăcuni, zâne, spiriduși, ghirlande, lumini, lumânări, fiecare cameră cu mica ei istorioară pentru copiii care nu-și mai iau ochii de la geamuri.

Tradiția cu luminile de Crăciun la Lobethal a început din anii '50 când proprietarii micilor magazine, majoritatea germani la origine, și-au pictat becurile din fața și interiorul magazinului în diverse culori în celebrarea Crăciunului. Iată că, după peste 50 de ani, aceeași tradiție este continuată de copiii și nepoții localnicilor folosind miile de becuțe moderne, în diferite forme și culori, mărind în fiecare an numărul de turiști. Premii și concursuri pentru cea mai frumoasă casă se oferă în fiecare an în ziua de Crăciun.

Pentru familiile de români venite recent în Adelaide, Lobethal-ul a reprezentat ceva nou, de aceea ne-am hotărât să organizăm o mică excursie în care să vizităm mai multe locuri interesante pe traseul spre Lobethal. Ne-am adunat câteva familii, majoritatea fiind din rândul noilor veniți, și am pornit pe Norton Summit Road, una din șoselele cu multe serpentine și peisaje frumoase de munte, care duce la Lobethal. În drum ne-am oprit să culegem cireșe la ferma de la Forest Range, o mică localitate aflată la vreo 10km distanță de Lobethal. Sezonul de cireșe era încă deschis pe la jumătatea lunii decembrie așa că am profitat de timpul frumos să ne umplem gălețile (și nu numai) cu cireșe gustoase. Sună oarecum ciudat pentru cei stabiliți în alte țări să culegi și să mănânci cireșe în preajma Crăciunului!

De acolo ne-am îndreptat spre Camelot Castle, un restaurant și motel aflat în localitatea Basket Range, pe Lobethal Road. Castelul este specializat și renumit mai ales pentru nunți, în capelă fiind scrise pe pereți numele tuturor perechilor care s-au căsătorit acolo. Sălile restuarantului au o natură medievală, cu scaune în formă de tron și cavaleri în armuri de metal. Castelul este construit de o familie de austrieci, are într-adevăr aspect de castel, cu turnuleț și balcon, ziduri groase de piatră, motelul și camerele de oaspeți fiind construite ceva mai recent și adăugate castelului original. Este foarte popular pentru petreceri (fie de Crăciun, Anul Nou, nunți sau zile onomastice), oferind un meniu variat. Am vizitat tot ce s-a putut, am văzut și o nuntă acolo, și bineînțeles că nu puteam pleca fără să gustăm și noi un strudle cu mere.

Timpul a zburat destul de repede și în favoarea noastră de astă dată, întrucât trebuia să fim la Lobethal seara ca să vedem spectacolul de lumini. Ne-am imbarcat în mașini după ce am mai făcut niște fotografii de grup și am pornit iar la drum. Am ajuns seara la Lobethal, ne-am chinuit să găsim locuri de parcare ca să dăm o tură și prin centrul orașului. Cu parcare și mai ales găsirea unui loc de parcare, grupul de români s-a împărțit în grupulețe. O parte au rămas la restaurant să ia masa, alții au plecat direct pe traseu să vadă casele, iar restul care am mai rămas am mers puțin prin centru, am intrat să vedem piața cu diferite produse și brazi împodobiti. Peste tot chioșcuri cu mâncare, dulciuri, înghețate și băuturi, și se făcea foame numai văzându-le. Am hoinărit prin centru după care am urmat unul din traseele marcate pentru turiști, amatorii de fotografii făcând multe poze.

Am stat până pe la miezul nopții la Lobethal și, deși am fost acolo de nenumărate ori, de fiecare dată mă bucur de ceea ce reușesc să realizeze localnicii, de câtă fantezie și originalitate pot să aibă parte și cum reușesc să transforme o casă și o curte oarecare, banală, în ceva frumos cu ocazia serbării Crăciunului.

Articol scris de Liliana Stoian

Mosul vine cu elicopterul

În drum spre cirese

În curtea castelului

Castelul Camelot

Braduleți de la piața din Lobethal

Ziua Națională a României

Pentru românii de pretutindeni 1 Decembrie 2006 a fost ultima zi națională sărbătorită în afara Uniunii Europene. Dacă în țară s-au depus jerbe de flori și au avut loc cuvântări din partea oficialităților, românii din diasporă s-au adunat fie la ambasade, fie la consulate pentru a serba evenimentul.

Ziua Națională a României a fost sărbătorită de românii din Adelaide pe data de 2 decembrie 2006 la sala de la Gilles Street Primary School unde au participat în jur de 60 de persoane.

Au avut loc mai multe prezentări și expuneri cu această ocazie. Profesoara de istorie Mădălina Moise a prezentat semnificația istorică a Zilei de 1 Decembrie 1918 pentru poporul român, ce a însemnat Marea Unire. Marea Adunare Națională de la Alba Iulia constituită din 1228 delegați, sprijinită de peste 100000 de persoane adunate la eveniment din Ardeal și Banat, a adoptat o Rezoluțiune care consfințește unirea tuturor românilor din Transilvania, Banat, Crișana, Satu Mare și Maramureș cu țara mamă.

S-au expus principalele puncte din Rezoluția Marii Adunări Naționale, printre care amintim:

Deplină libertate națională pentru toate popoarele conlocuitoare.

Egală îndreptățire și deplină libertate autonomă confesională pentru toate confesiunile din Stat.

Înfăptuirea desăvârșită a unui regim curat democratic pe toate tărâmurile vieții publice.

Desăvârșită libertate de presă, asociere și întrunire, libera propagandă a tuturor gândurilor omenești.

Muncitorimei industriale i se asigură aceleași drepturi și avantajii, care sunt legiferate în cele mai avansate state industriale din Apus

Reforma agrară radicală.

S-au prezentat mai multe detalii despre pregătirea Marii Adunări Naționale, despre alegerea momentului care avea să încununeze precedentele acțiuni ale fraților din Basarabia și Bucovina. Poporul român a știut să valorifice conjunctura internațională favorabilă creată după primul război mondial afirmându-se în contextul mișcării de eliberare a popoarelor în Europa.

În continuare Mircea Ilaș a prezentat câteva imagini din vizita recentă pe care a făcut-o în România ca să ajute pe cei afectați de inundații în primăvara anului 2006. Au fost vizitate mai multe sate și localități din Oltenia și Moldova, s-au dat ajutoare materiale la multe familii nevoiașe, au fost mulți oameni care au suferit foarte mult și care au rămas fără aproape nimic. Mulți și-au pierdut viața, mai ales cei surprinși de inundații în timpul nopții. Vom reveni cu detalii despre această misiune de caritate în numerele viitoare ale revistei.

Ovidiu Apostol a prezentat câteva detalii despre misiunea de caritate pe care o face în Republica Moldova. În dorința de a-i ajuta pe frații români de peste Prut, el a strâns donații pentru cei săraci și pentru copiii orfani pe care le va duce în luna decembrie 2006. Ovidiu Apostol va reveni cu detalii despre misiunea de caritate în Republica Moldova pe care le vom publica în numerele viitoare ale revistei.

Serbarea Zilei Naționale a României în Adelaide s-a încheiat cu un program artistic susținut de cântăreața de muzică populară Daniela Cristea și o masă comună, de la care nu au lipsit mâncărurile tradiționale românești.

Asociația mulțumește foarte mult tuturor celor care au participat la sărbătorirea acestui eveniment important pentru poporul român.

Articol scris de Liliana Stoian

Imagini istorice de la Marea Unire din Decembrie 1918

Interviu despre lumină, artă și suflet cu artista Magda Vacariu

Magda Vacariu este născută în România emigrând în Adelaide, Australia, în 2001. Magda a început să ia lecții de artă de mic copil și la vârsta de numai 3 ani a obținut primul premiu pentru pictură. În prezent Magda este studentă la prestigioasa școală de arta Adelaide Central School of Art și mai deține o diplomă în sociologie.

Singurul focus și factor unificator în munca Magdei este portretul. Magda este preocupată cu problema temporalității noastre în lume și portretul înregistrează un moment în timp și capturează o parte din sufletele noastre.

Fiind născută în România, munca ei reflectă ceva din cultura și spiritualitatea est-europeană. Pictura Magdei Vacariu explorează posibilități de recăștigare a spiritualității pierdute de lumea modernă. Personajele ei sunt într-o continuă căutare de înțeles, scop și autenticitate.

Am rugat-o pe Magda să îmi acorde un mic interviu despre viața ei de artist și cariera profesională pe care îl redăm în continuare.

1. Am citit cu interes pe pagina ta de web cele câteva detalii despre începuturile carierei tale de artist. De mic copil ai luat lecții de pictură. Ce ți-a plăcut cel mai mult să pictezi când ai fost copil și cum a evoluat tematica și stilul tău personal în anii petrecuți în România? Ce a adus nou faptul ca ai venit în Australia?

De la început mi-a plăcut să pictez doar portrete și am continuat să pictez portrete aproape în exclusivitate. Primul meu portret în ulei a fost o reproducere după un copil a lui Ilia Repin. Portretele mele au evoluat de-a lungul timpului, am trecut prin diverse stiluri. Am început de la realism și în prezent pictez expresionist; accentul e pus pe comunicarea de stări emoționale puternice prin culori foarte vii. În România cel mai mult am pictat tot portrete expresioniste, dar foarte diferite de ce fac acum. Stările interioare erau comunicate mai mult prin deformări decât prin culori, pentru că gama coloristică care o foloseam acolo era foarte sumbră. Când lucram la o galerie de artă în București eram întrebată adesea de către clienți străini de ce arta românească e atât de încrâncenată și sumbră. E evident ca viața și istoria românilor au influențat decisiv arta românească de-a lungul timpului. Arta mea atunci nu putea fi decât o artă tristă pentru că reflecta viața pe care o aveam, și după revoluție, din păcate, a fost marcată și de dezamăgire. Odată ce am venit în Australia gama mea coloristică s-a diversificat și a devenit foarte puternică.

2. Am remarcat că portretele pictate de tine reprezintă fețe de copii și, așa cum ai menționat și tu pe website-ul personal, copiii sunt într-o continuă schimbare și transformare, tablourile tale surprinzând diferite momente din viața lor. Ai pictat și alte portrete de femei, bărbați, în grup sau individual? Sau preferi numai portretele de copii?

Am pictat o comandă de portret cu mama și fiica, și mai am o mică lucrare figurativă cu doi dansatori. În rest lucrările mele sunt ale unei singure persoane. Pictez și adulți, depinde de modelele am. Când eram în România portretele mele erau aproape exclusiv ale colegei mele de studenție și apartament. Celelalte din câte îmi amintesc erau ale unor scriitori cum ar fi Becket sau Dostoevski. Acum pictez copii, asta mă inspiră pentru moment cel mai mult, dar depinde și de disponibilitatea modelelor care le am. E posibil să pictez adulți în viitor, dar acum lucrez la o serie de portrete de copii pe pânze până la un metru și jumătate.

3. Care pictor te-a influențat în cariera artistică cel mai mult?

Am început să pictez profesional de-abia în Australia. Deși am luat lecții de artă de-a lungul anilor și am avut expoziții cu școala, nu am avut niciodată curajul să o fac profesional până în 2005, când m-am întâlnit întâmplător la o petrecere cu unul din cei mai mari pictori australieni contemporani, Robert Hannaford. A fost încântat că fac portretistică și m-a încurajat să mă apuc de pictură profesional. Surprinzător, m-a și susținut în cariera mea venind la deschiderea unei expoziții.

4. Ai expus foarte mult, cum ai reușit? Care a fost reacția publicului australian, a oamenilor de artă?

Am avut multe expoziții pentru că mi-am dorit foarte mult să expun. Restul a venit de la sine. Cea mai importantă expoziție pe anul trecut a fost la Schotch College, un show la care sunt primiți doar artiști de renume. Pot să spun că am avut mare noroc că m-au acceptat. M-a ajutat faptul că am organizat o expoziție cu alți cinci artiști români în Adelaide, că am avut o lucrare în *Independent Weekly* și două interviuri la radio.

Interviu despre lumină, artă și suflet cu artista Magda Vacariu

5. Cam cât timp îți aloci pentru pictură? Cât timp lucrezi la un tablou până când ești mulțumită cu ceea ce ai realizat?

Depinde foarte mult de tablou. În general între trei zile și două săptămâni. Pictez mai mult de 8 ore pe zi înaintea unei expoziții și rareori am pauze, weekend-uri, etc. Ca în orice carieră artistică dacă nu ești dispus să muncești din greu și să faci sacrificii nu ai cum să reușești.

6. Lucrezi la mai multe tablouri în același timp sau te concentrezi numai pe unul până ce este gata?

Ar fi de preferat să lucrez la mai multe tablouri odată mai ales la cele în ulei, pentru că se usucă greu, dar din păcate până nu termin unul nu pot să mă apuc de altul. Chris Orchard, marele desenator, îmi spunea același lucru. Mulți alți artiști am citit că nu au liniște până nu termină lucrarea care au început-o.

7. Cum reușești să împaci viața personală, de mamă și soție, cu pictura?

Am reînceput să pictez când Anais avea deja doi ani și trecuse de perioada când avea nevoie de continuă supraveghere. Deci nu a fost foarte greu. Soțul mă susține în cariera artistică, fără ajutorul lui nu aș putea face nimic.

8. Fetița ta, Anais, este prezentă în multe din picturile tale. Îi place și ei să picteze, ai descoperit un început de talent și la ea?

Nu pot să mă pronunț încă, uneori face niște lucrări incredibile, de multe ori însă nu e diferită de oricare alți copii de vârsta ei. Când avea doi ani a mers cu soțul meu în biroul unui prieten, producător de film, și cât timp a stat acolo a desenat o figură atât de expresivă, că prietenul nostru și-a pus-o pe perete în birou. Mai are câteva desene sau picturi foarte bune, dar pentru moment pare atrasă de fotografie. Îi mai dau vechea mea cameră digitală când vrea să ia fotografii. Dar să nu uităm că majoritatea copiilor sunt foarte creativi până la vârsta de șapte ani, deci e posibil ca mai târziu să fie interesată de cu totul alte lucruri.

9. Ce-ți dorești cel mai mult în viață?

Să fim fericiți. Și la asta ar trebui să argumentez cu un fragment de jurnal care apare pe website-ul meu. Din păcate trebuie să-l las în engleză pentru că așa l-am gândit inițial.

Now I can see what is beautiful and what is important. It was a time when I was looking for happiness, I did not know what it was, I did not know if it didn't even exist. One night we found ourselves into an IT waiting room. We were said to expect the worst so we did not leave. We did not go anywhere for two weeks, just waited. We startled every time the door was opening, hoping for a miracle. It was a small room with no windows. People were coming and going. All coming from outside, and going back there, we were broken from that world like forever. Then I saw you for the first time falling on your knees and crying at the thought you might lose him forever. All years together came back. I knew everything was over then, I was seeing the wall which was growing in front of us. There was no future. Just past, and a present measured in moments of painful waiting.

Then everything was clear, I knew for the first time so well what happiness was. To be able to wake up in your own bed and take a shower. To have a normal life with the people you love around you. How I wanted all that back, but it happened, I had lost it all, so stupid of me, to not see it all along. And like Dostoyevsky in the eminence of the execution, I swore if I had it all back to value every moment, to make every little second count, and never ask myself again what happiness is.

10. Care este motto-ul tău?

Bucură-te de fiecare zi ca și cum ar fi ultima.

11. Ce planuri ai de viitor?

Planurile mele de viitor implică foarte multă muncă ca să reușesc să fiu promovată de galerii mari pe tot teritoriul Australiei. În felul ăsta aș putea să mă ocup exclusiv de pictură.

Îi mulțumim mult Magdei Vacariu pentru amabilitatea cu care a răspuns la întrebări. Puteți vizita website-ul artistei pentru a citi mai multe despre cariera ei profesională și a viziona online gallery cu câteva din picturile cele mai reprezentative.

<http://www.magdavacariu.com>

Interviu realizat de Liliana Stoian

Creștinii din întreaga lume îl sărbătoresc pe Sfântul Ierarh Nicolae la data de 6 decembrie. În fiecare an are loc hramul bisericii "Sfântul Nicolae" din Adelaide, ocazie pentru toți creștinii să vină la slujba bisericească și să rămână în continuare la o masă comună la sala bisericii.

Sfântul Nicolae, cel care aduce cadouri copiilor cuminiți, cum este cunoscut multora dintre noi, este sărbătorit de credincioșii ortodocși și catolici din întreaga lume. Numele lui este de origine grecească și înseamnă "biruitor de popoare". A provenit dintr-o familie înstărită din Patara, Asia Minor, și s-a dedicat preoției după moartea părinților săi.

În momentul în care a îmbrăcat haina preoțească, Nicolae a renunțat la toată averea sa, pe care a împărțit-o săracilor și a plecat în pelerinaj în Egipt și Palestina. La întoarcerea în țară poporul l-a numit Arhiepiscop de Mira, misiune pe care a îndeplinit-o cu abnegație, dedicându-se aproape în totalitate ajutorării celor lipsiți de mijloace materiale. De asemenea, a participat activ și la Primul Sinod Ecumenic de la Nicea, în anul 325, când s-au combătut public ereziile lui Arie privitoare la Mântuitorul Iisus Hristos.

Nicolae a murit la o vârstă destul de înaintată, pe 6 decembrie 330, și a fost canonizat la scurtă vreme după aceasta. Moaștele sale sunt depuse la o biserică din Bari care-i poartă numele. De asemenea, Sfântul Nicolae este patronul spiritual al Greciei, Rusiei și al multor orașe din vestul Europei.

Sfântul Ierarh Nicolae de Mira Lichie a fost unul dintre cei mai mari sfinți ai creștinătății, fiind plin de râvnă în apărarea dreptei credințe, plin de blândețe și cu iubire mare față de Dumnezeu. Aceste merite deosebite ale sfântului au fost pomenite la Sfânta Liturghie de la Biserica Creștină Ortodoxă "Sfântul Nicolae" din Adelaide de către părintele Viorel Stoica, duminică 10 decembrie 2006.

În acest an au venit și au participat la slujbă, ca invitați din partea bisericii, părintele Doru Bucur, de la Parohia "Sfânta Treime" din Perth, și părintele Vasile Prunduș de la Parohia "Sfântul Ioan Botezătorul" din Sydney. Invitat de onoare a fost domnul Michael Atkinson, Procuror General, Ministrul Justiției și Ministrul Departamentului Multicultural din Australia de Sud.

În cadrul cuvintelor de învățătură adresate credincioșilor prezenți s-au desprins două lucruri importante: rolul familiei în societatea australiană și credința în Dumnezeu, urmărind faptele apostolilor și căutând să luăm exemplele pozitive din ceea ce au făcut ei și să le urmăm în viață. Exemplul Sfântului Nicolae este edificator.

În ziua de azi românii sunt parte din societatea multiculturală a Australiei, așa cum a subliniat părintele Doru Bucur din Perth. Nu contează cât de mare este locașul de rugăciune unde te rogi, contează cât de mulți sunt prezenți la slujbe și cât suntem de uniți. Pentru noi limba este foarte importantă, mesajul pe care îl transmitem mai departe să nu fie făcut cu dușmănie, cu răutate, ci să facem cât mai multe lucruri bune, pozitive, să ne ajutăm unii pe alții. Sunt îndemnuri la o viață pașnică, cu credința în Dumnezeu, în mântuitorul nostru Isus Hristos.

Rolul familiei este foarte important azi, poate mai mult ca oricând, a subliniat părintele Vasile Prunduș din Sydney. E bine să aducem pe copii în biserică de la o vârstă fragedă să învețe lucruri bune, să păstreze limba și cultura națională. Familia trebuie să rămână unită în viață, are rol nu numai de a crește pe copii, dar și un rol important de a-i educa. După cum sunt educați copiii de mici, din sânul familiei, depinde viitorul societății noastre. Nu contează că părinții provin din mai multe pături sociale, unii mai educați, alții mai puțin, contează că toți trebuie să fim uniți și să ne ajutăm unii pe alții, pe cei care au mare nevoie de ajutor aici, într-o altă țară. Așa cum degetele de la mână sunt diferite, dar importante pentru rolul pe care îl au, așa și oamenii sunt diferiți, dar împreună pot face lucruri deosebite dacă au dorința în suflet de a-i ajuta pe alții și doresc să facă bine.

S-a menționat că suntem o comunitate românească unită în Adelaide, că oamenii se ajută unii pe alții și că pe viitor se are în vedere o colaborare mult mai strânsă între bisericile ortodoxe românești din Australia. Această colaborare a început acum trei ani și vizite regulate la diferite parohii au avut loc cu diverse ocazii, cum ar fi de hramul bisericilor.

După terminarea slujbei toți credincioșii au participat la o masă comună de post la sala bisericii. Mulțumiri și felicitări tuturor celor care au ajutat la pregătirea mesei, decorarea sălii, menționăm doar câteva nume: Rodica Stoic, Dana Stoica, Alexandrina Cristea.

Articol scris de Liliana Stoian

Crăciunul sărbătorit de românii de la Biserica Pentecostală Română din Adelaide

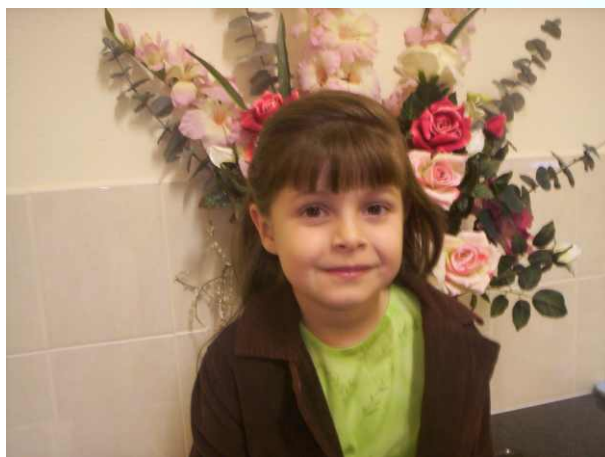
Crăciunul și nașterea lui Isus Hristos este sărbătoarea religioasă a tuturor românilor de pretutindeni. Peste 200 de credincioși au luat parte la slujba religioasă de la Biserica Pentecostală Română din Adelaide unde s-au cântat colinde românești și cântece religioase la care au participat atât copiii, cât și orchestra și cântăreții de la corul bisericii. Un merit deosebit în organizarea corului pe mai multe voci l-a avut domnul Florin Rădulescu, a cărui muncă și dedicație a fost călduros răsplătită. Orchestra bisericii este formată, în marea majoritate, din tineri români talentați care vin la repetiții împreună cu membrii din corul bisericii. Ca de fiecare dată familia lui Iosif Turuș a fost prezentă pe scenă interpretând cântece religioase din voce și la instrumente. Corul de copii al bisericii a avut un program special dedicat Crăciunului, toate învățătoarele de la clasele de religie și-au adus o contribuție deosebită în pregătirea și organizarea programului oferind un spectacol de neuitat.

Seara s-a încheiat cu o predică plină de învățăminte pentru toată lumea, în continuare vom încerca să redăm câteva din mesajele transmise cu această ocazie.

Așa cum a subliniat domnul Ionel Stoici, nașterea lui Isus Hristos nu a fost aleasă la întâmplare. Părinții lui naturali, Maria și Iosif, nu au fost aleși la întâmplare. Dacă ne uităm la arborele genealogic a lui Isus Hristos vom vedea că familia lui se extinde pe o perioadă de peste 4000 de ani. Câte generații avem noi în arborele nostru genealogic pe care le ținem bine minte? Trei-patru? Greu de spus.

În ziua de azi și în societatea în care trăim accentul pe serbarea Crăciunului se pune tot mai mult pe aspectul comercial. Lumea se întâlnește să meargă la restaurante, să petreacă, se face multă reclamă și se cumpără cadouri, se vinde mult și de toate. Noi trebuie să simțim Crăciunul în inima și în sufletul nostru, să ne apropiem de Dumnezeu, prin Isus Hristos să ne apropiem de Dumnezeu. El este mântuitorul sufletelor noastre. Să ne bucurăm de nașterea lui Isus Hristos această mare sărbătoare a întregii lumi. Pentru unii această bucurie este pusă numai pe aspectul exterior. Pentru alții, Isus Hristos este prezent în inimile lor în ziua de Crăciun, el s-a născut și noi am venit să ne bucurăm de nașterea lui. Cântecele din această seară au fost minunate și chiar dacă nu avem aici zăpadă, Crăciunul își păstrează identitatea la români oriunde în lume s-ar afla. Isus Hristos este un Domn al Păcii, atât de necesară în ziua de azi, Fiul lui Dumnezeu a venit să aducă pacea pe pământ!

O ce veste minunată
 În Betleem ni s-arată
 Ca s-a născut trup
 Trup din duhul sfânt
 Fecioara curată.
 Că la Betleem Maria
 Săvârșind călătoria
 În sărac locaș
 Lâng-acei oraș
 A născut pe Mesia.
 Pe Fiul în al Său nume,
 Tatăl l-a trimis în lume
 Să se nască și să crească
 Să ne mântuiască.

Crăciunul este cea mai mare sărbătoare a australienilor și de aceea nimic nu poate fi lăsat la întâmplare. Pregătirile de Crăciun încep cu cel puțin o lună-două înainte de eveniment. Magazinele sunt pline de ciocolăți și alte dulciuri, peste tot apar reclame la fel de fel de lucruri, magazinele și supermarket-urile sunt pline de cumpărători. Lumea cumpără orice, dacă e ieftin se cumpără și dacă nu e nevoie de obiectul respectiv, să fie acolo. Dacă mulți poate ignoră reclama publicitară și își văd de drum, ce nu pot să ignore este muzica cu colindele de Crăciun, prezentă la toate magazinele. Unul din punctele de atracție este Rundle Mall, unde pregătirile încep de prin luna octombrie. Marile magazine își etalează mărfurile, David Jones își pregătește întâlnirea cu Moș Crăciun, arcadele au brazii împodobiți. Magazinele ieftine (Reject Shop, Go Lo, Cheap as Chips) sunt luate cu asalt: decorații de Crăciun, brazi, felicitări, costumele pentru Santa Claus, dulciuri, globuri, pungă pentru cadouri, iar dulciuri. O lume preștiră care cumpără de toate, să le aibă în ziua de Crăciun.

În acest an însă Rundle Mall a oferit ceva mai interesant copiilor (și nu numai) cu ocazia Crăciunului. S-au construit castele de nisip, un punct de atracție pentru toată lumea. Trec zilnic pe acolo în drum spre servicii și am surprins construcția lor din faza incipientă. Mi-am zis la început în sinea mea că iar se apucă să scoată pavajul și să repare ceva acolo (cum ne-au învățat în fiecare an în preajma sărbătorilor). De data asta aveam să mă înșel pentru că nisipul era de fapt pentru a construi castelele. Câteva săptămâni la rând castelele de nisip au fost un nou punct de atracție. S-au pus și păzitori, chiar ar fi fost păcat să le strice cineva. Castelele au rezistat până după Anul Nou, când au fost 'demolate' de Adelaide City Council: a trecut Crăciunul și Anul Nou, toți brazii au dispărut, toate reclamele strănse, toți cozonacii vânduți la jumate de preț ca să se scape de ei cât mai repede, nimic nu mai trebuia să ne aducă aminte de Crăciun. Motivul: abia a trecut Anul Nou și magazinele sunt pline cu ouă și iepurași de ciocolată pentru Paști. Nu bine a trecut Crăciunul că începem să fim intoxicați cu câteva luni înainte de pregătirile pentru Paști, parcă prea multă reclamă și parcă prea repede, ar trebui să ne mai lase să respirăm puțin.

Revenind la Crăciun, acesta a fost sărbătorit cu bucurie de toți românii din Adelaide. Toate bisericile românești din Adelaide au prezentat un program frumos și variat cu ocazia Crăciunului. Nu putea să lipsească Moș Crăciun, pe care toată lumea îl așteaptă cu bucurie în fiecare an.

La Biserica Ortodoxă Română "Sfântul Nicolae" Moș Crăciun a sosit duminică, 17 decembrie 2006. A fost așteptat cu bucurie de toți copiii, care au cântat colinde de Crăciun și au primit cadourile mult așteptate. Lângă bradul frumos împodobit fiecare copil a spus Moșului o mică poezioară sau a cântat un cântecel.

La Biserica Baptistă Română din Adelaide copiii au prezentat o mică scenetă cu povestirea nașterii lui Isus Hristos. S-au cântat colinde și cântece religioase și fiecare copil a primit câte un cadou.

Asociația Comunității Românești din Australia de Sud a organizat un picnic în parcul Bonython pe 26 decembrie. S-au cumpărat și oferit cadouri la toți copiii prezenți în parc și ziua a fost excelentă. Nu au lipsit mâncărurile tradiționale românești (sărmăluțe, cozonaci), voia bună, unii participanți venind pentru prima dată la astfel de activități.

Vă prezentăm câteva fotografii de la diverse activități, restul pot fi accesate online de pe website-ul: www.freewebs.com/romaniancommunity

Articol scris de Liliana Stoian

Întrebările despre Revelion au început de prin lunile septembrie-octombrie 2006. Ce facem de Revelion? Face asociația ceva? Unde? Cât ne costă?

Așa că a trebuit să demarăm din timp căutatul unui local unde să nu ne dea afară pe la ora 11:30pm că se închide (așa cum am pățit în urmă cu câțiva ani când ne-am strâns un grup mai măricel de români la un restaurant pe malul mării și a trebuit să mai negociem ca să ne țină până la miezul nopții, să ciocnim și noi un pahar cu șampanie și să ne urâm "La mulți ani!"). Sau cum am făcut unii din noi anul trecut, am mers la un restaurant vietnamez ordinar, de cartier, după care am plecat pe plajă să vedem focurile de artificii de la Glenelg sau Semaphore, trecând și de patrula de poliție care începuse testarea alcoolului ceva mai devreme.

Nu a trebuit să căutăm prea mult, clubul german care ne găzduiește a venit cu soluția: veniți la noi, vă ținem până pe la 1 noaptea! Voila! Am luat meniurile și prețurile aferente, am "bucuit" sala (de la cuvântul englezesc booking, am trecut pe regionalismul românesc în afara granițelor țării) am trimis e-mail-uri la comunitate și am început să așteptăm răspunsurile. Unii s-au grăbit și ne-au dat la timp banii și preferințele culinare, și astfel am reușit să ne strângem până la urmă vreo 30 de persoane pentru noaptea de Revelion!

Bucătarul Ștefan Butiurcă și soția lui Eva ne-au pregătit o masă delicioasă, au aranjat sala, au adus și muzică românească de petrecere, populară, ușoară, latino-americană, plus ce am mai adunat de pe la participanți, fiecare a adus câte ceva pe gustul lui. Cine a vrut să danseze - a dansat, cine a vrut să fumeze - a fumat (afară, în fața clubului, cu grupul), cine a vrut să bea - a băut (sucuri, apă, bere, vin, șampanie), cine a vrut să stea la masă și să nu facă nimic, a stat la masă și a făcut conversație. Cel mai greu a trecut timpul între orele 10 seara și miezul nopții: se terminase de servit mâncarea, desertul (noroc cu niște gogoși umplute cu gem care au venit ca bonus că nu le-au mâncat nemții și bucătarii ni le-au dat nouă), cu băutura mulți au preferat sucuri de frica poliției și a controalelor, așa că a trebuit să umplem timpul fie cu dans, fie cu fumat, fie cu povești.

Pe la miezul nopții ne-am strâns afară, pe stradă, să vedem și noi focurile de artificii de la primărie. Mare lucru nu am văzut că erau multe clădiri înalte prin preajmă, dar ceva ceva tot a fost. Au trecut pe lângă noi ceva mașini cu oameni pașnici, chiar se mira cineva că nu ne claxonează nimeni și nu strigă nimeni la noi pe geam! Pentru unii chiar a fost ciudat, primul An Nou petrecut în Australia cu tricou sau cămașă cu mâneci scurte și rochii de vară. Te miști mult mai lejer în pantaloni scurți, șlapi, tricou, maieu, lucru valabil chiar și pentru cei care au fost la Glenelg să vadă acolo focurile de artificii, unde s-au călcat pe picioare cu asiaticii și alte nații, au băut coca-cola, pepsi sau apă de izvor (că poliția a controlat toate gențile și arunca berea și alte țării pe jos...câtă risipă de băutură!)

Puțin după miezul nopții ne-am retras nu înainte de a face o poză de grup să o avem ca amintire; unii s-au dus să continue petrecerea cu prietenii apropiați sau cu rudele, alții s-au dus direct acasă.

A mai trecut un an, să ne bucurăm de el, să ne meargă bine și să ne ungă la suflet! La mulți ani!

Articol scris de Liliana Stoian

GÂNDURI LA ÎNCEPUT DE AN NOU

În prima zi a Anului Nou am trecut pe la Biserica Baptistă Română. Ca de obicei sala a fost plină, se auzeau cântece ale copiilor care au venit acolo împreună cu părinții lor. M-am așezat undeva în spate pe una din bănci și am ascultat cu atenție cuvintele rostite de pastorul Alois Schneider la acest început de an. Mi-am notat câte ceva dar în același timp am început să mă gândesc și eu la niște lucruri cărora nu le-am dat prea mare importanță până acum.

Ce semnificație are Anul Nou pentru noi?

Ce semnificație are Anul Nou pentru mine? De obicei în noaptea de Anul Nou nu pot să dorm. Când eram copil aveam mari emoții la trecerea dintre ani, simțeam că ceva se duce, rămâne în urmă și nu se va mai întoarce. Mi se spunea că așa cum mă voi comporta în prima zi a Noului An așa îmi va merge tot anul. Dacă eram veselă atunci, eram veselă tot anul. Era prima zi în care eram foarte conștientă de ceea ce fac ca să am parte de un an mai bun, mai fericit. Toți vrem un an mai bun, mai plin de realizări și succese și mai ales să fim în putere să facem față la toate încercările care ne așteaptă.

Iată câteva din cuvintele rostite la început de An Nou de pastorul Alois Schneider, așa cum le-am așternut pe hârtie în prima zi a anului, și care ne fac să gândim și să reflectăm la anul care a venit, la anul care a trecut și la anii care vor veni de acum încolo.

În primul rând sărbătoarea Anului Nou ne arată că toate lucrurile merg după planul lui Dumnezeu, după o anumită rânduială. Cum scrie în Biblie, Dumnezeu a rânduit Soarele, Luna, avem parte de zi, de noapte, avem cele patru anotimpuri, există o rânduială. Dumnezeu poate să altereze această rânduială făcută de el. Noi nu putem înțelege totalitatea planului lui Dumnezeu de la început până la sfârșit. Cum se spune, "orice lucru are vremea lui". În noi există ceva, o idee, o dorință, un gând al veșniciei în acea secundă de trecere a anilor, un loc unde timpul nu mai contează. Dacă totul merge după planul lui Dumnezeu, spunem că a mai trecut un an. Noi sărbătorim Anul Nou pentru că Dumnezeu a îngăduit acest lucru. Va veni o zi în care oamenii vor spune: acesta a fost ultimul An Nou pe care l-am sărbătorit. Nu vor mai fi ani de atunci încolo, va fi o eternitate veșnică.

În al doilea rând să privim la binecuvântările pe care le-am avut în anul care a trecut. Poporul evreu mulțumea pentru recolta pe care a adunat-o, pentru că toate recoltele erau strânse la timp, toate lucrurile terminate și se putea bucura o lună întreagă de venirea Anului Nou.

Dacă ne uităm la noi și privim în urmă, la anul 2006, noi ce am reușit să strângem, să agonisim? Tot ce am reușit să agonisim vine de la Dumnezeu. Am putut să mâncăm pentru că ni s-a îngăduit aceasta (câți oameni nu au nici ce să mănânce pe lumea asta?). Să privim în urmă și să ne gândim la binecuvântările de care am avut parte. Dacă ne-am simțit bine a fost pentru că Dumnezeu a făcut să ne simțim bine.

În al treilea rând Anul Nou ne îndeamnă să privim și eșecurile, nereușitele pe care le-am avut în anul care a trecut. La poporul evreu sărbătoarea recoltei dura șapte zile, iar o zi era sărbătoarea pocăinței, ziua ispășirii pentru fiecare dintre ei.

Avem în fața noastră încă un an, 2007, pe care nu-l cunoaștem, nu știm ce ne așteaptă, dar trebuie să avem încredere în Dumnezeu că va fi un an bun. Să privim înainte la anul 2007 neglijând lucrurile din urmă, să le scoatem din mintea noastră, să nu le băgăm în seamă. Să avem încredere și să urmăm calea lui Dumnezeu!

Dumnezeu să ne ocrotească pe toți!

Articol scris de Liliana Stoian

Imagini de la Festivalul tinerilor crestini romani din Australia

În perioada 11-14 ianuarie 2007 s-a desfășurat în Adelaide, la Golden Grove Recreation Centre, festivalul creștin al tinerilor români din toată Australia la care au participat peste 300 de români. Festivalul a serbat zece ani de la înființare, mulți dintre cei prezenți fiind printre primii organizatori.

În fiecare zi a avut loc un program deosebit în care cântările religioase și predicile închinat lui Dumnezeu și lui Isus Hristos au creat o atmosferă de pace, de liniște, de bucurie, de apropiere spirituală față de Dumnezeu. Tinerii din Adelaide, Melbourne, Sydney, Brisbane și Perth și-au unit vocile și cântările pentru a preamări și slăvi pe Dumnezeu.

Ziua de sâmbătă a fost dedicată în exclusivitate activităților sportive, amatorii de sport jucând fotbal, baschet, tenis de masă, volley. Au fost încurajați să participe cât mai mulți români, de toate vârstele, s-au făcut echipe cu cei tineri și cu veteranii, s-a jucat Adelaide versus interstate. Copiii au avut un program special, Simina Stoici organizând foarte multe activități sportive pentru aceștia. Voia bună și dispoziția nu au lipsit, s-au format două echipe și câștigătorii (echipa cu galben) au primit câte un premiu. Ana-Maria Dragomirescu a organizat face-painting pentru copii.

Seara de sâmbătă a continuat cu înmânarea premiilor la sportivi, cântece și mici scenete pe temă religioasă.

Duminică a fost ultima zi a festivalului. Seara, timp de 4 ore, scena și sala au fost parcă neîncăpătoare pentru lumea care a venit la festival. A fost momentul culminant când parcă toată oboseala celor patru zile a trecut, când lumea parcă nu vroia să plece, ar mai fi stat încă, când bucuria a fost imensă și toată lumea s-a simțit minunat. Festivalul nu se putea bucura de succes dacă nu ar fi fost participanții, acești tineri români care ne-au impresionat cu talentul lor deosebit, care ne-au prezentat misiunile de ajutorare pe care le întreprind în întreaga lume și care vor mai participa în cursul acestui an la alte festivaluri creștine internaționale.

În spatele reușitei au stat organizatorii, Biserica Baptistă Română din Adelaide, ai cărei oameni nu au avut odihnă până ce totul nu a fost făcut cum trebuia. Sunt câteva nume pe care dorim să le menționăm, lista e așa de lungă încât ne cerem scuze dacă am omis pe cineva din greșeală. Acești oameni sunt un exemplu pozitiv pentru noi toți, românii, exemplu de dedicație pentru o cauză nobilă și bună. Începem cu grupul care a fost la bucătărie și care a gătit masa pentru 300 de oameni în fiecare zi (masa de prânz și cea de seară) și aici dorim să menționăm pe Dana Ilaș, Lidia Gheorghe, Tatiana Schneider, Atena Albu, Barbora Schneider, Luminița Spiridon, Rodica Vădean, Nuți Hrelescu, Tina Sabou, Simina Stoici, Ioana Jurcă, familia Nicolî, familia Truțoiu, Cristina Petrescu. Cei care s-au ocupat cu aprovizionarea: Petrică Albu, Alin Stoici, Grațian Stoici, Viorel Sabou, Mitică Truțoiu. Cei care au stat la pupitrul tehnic ca totul să decurgă bine: Alois Schneider, Ovidiu Stoici, Grațian Stoici, Adrian Dragomirescu. Le mulțumim tuturor pentru efortul depus, vă lăsăm în continuare în compania câtorva fotografii de la activitățile sportive, mai multe poze le puteți accesa online de la adresa www.freewebs.com/romaniancommunity

Articol scris de Liliana Stoian

BBQ-ing prin Bucuresti cu ocazia Integrarii

Iarna în România, perioada cea mai frumoasă a emigrantului, când se întoarce de sărbători acasă să fie cu familia lui și să revadă locurile dragi. Sarmalele, cozonacii, petrecerile de Crăciun și Anul Nou, sunt momente de neuitat care le luam cu noi și care ne fac să ne simțim români oriunde am fi.

Dar de data asta a însemnat mai mult: Integrarea în Uniunea Europeană.

Tot Românașul de oriunde ar fi s-a simțit deosebit....recunoașterea statutului de cetățean european.

Să fiu sincer mai nimeni nu știe ce înseamnă asta (avantaje și dezavantaje, care nu au fost prezentate de Guvern așa cum ar fi trebuit), dar toți au vrut să se întâmple.

Unii s-au speriat că nu mai pot să taie porcul sau să facă țuică, alții că prețurile vieții or să crească și pensiile nu o să ajungă....fiecare cu problemele lui.

Dar un singur lucru este cert și mai toți o știu...nu mai este nevoie de pașaport să circuli în Europa.

Or să fie unele probleme la început dar cum e românul descurcăreț se vor trece peste ele și vom face haz de necaz așa cum ne pricepem cel mai bine.

Festivitățile de pe 1 Ianuarie au fost cele mai frumoase și mai pompoase pe care românii le-au avut până acum.

În mai toate orașele s-au organizat ări cu muzică și focuri de artificii.

În București au fost două locuri în care s-au adunat, în fața Teatrului Național (Piața Universității) și în fața Ateneului Român (Piața Revoluției).

A vorbit președintele țării, primul ministru și mai marii Parlamentului European.

Unii au plâns, alții au strigat de fericire. M-am simțit ca în momentele Revoluției când necunoscuții de pe stradă erau prietenii tăi, făceau parte din familia ta.

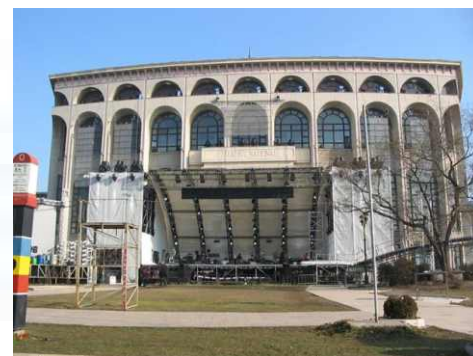
Mulți au așteptat la granițe să vadă dacă e adevărat că poți să ieși doar cu buletinul. Și așa a fost. În secunda 1 a noului an au trecut cu mic și mare granița cu fanfara și în straie populare. A fost drăguț și emoționant.

Sibiul este acum capitala culturală europeană.

Se vor organiza activități culturale importante și străinii (frații europeni) or să aibă posibilitatea să descopere România și tradițiile noastre așa cum se cuvine.

Cam atât, ne vedem curând la un BBQ!

Cu drag, Vlad integrat

Fugitul peste graniță, cu poveștile și amintirile de neuitat pe care generația anilor 70-80 o mai ține aminte. Par acum aduceri aminte.

Granița și fuga spre libertate. Orice numai să plecăm din țară. Oriunde era mai bine decât în țară. Prinși și trimiși la închisoare. Femei. Bărbați. Copiii crescuți de rude sau dați la orfelinat. Granița și fuga spre o lume mai bună, unde să ai de toate și să nu mai suferi, unde banul să vină mai ușor, unde să te lăfăi în lux, unde să îți cumperi o mașină luxoasă cu care să îți dai gata pe toți. Vestul și luxul de acolo. Vestul și opulența de peste tot. Vestul și posibilitatea de a duce o viață decentă, unde să nu mori de foame sau să ieși la cerșit și furat. Vestul și promisiunile celor care au trecut înaintea ta că vino acolo și o să vezi cum e, te ajut eu. Vestul și dezamăgirile lui. Auzi, a plecat cântăreața aia și cântă într-un bar de noapte, ce credea ea, că o pun ăia artistă peste noapte? Auzi, a plecat antrenorul cutare și l-au dat afară că nu a ieșit câștigător sportivul antrenat de el. Auzi, a plecat ăla de și-a dat doctoratul și acum spală WC-uri în gară, l-a recunoscut un român care mergea în delegație în Belgia. Odată plecat și fugit din țară nu te mai puteai întoarce când aveai chef, uneori niciodată. Scrisori frumoase, cenzurate, erau trimise din străinătate prin poșta normală. Bucurii, vise, realizări, amăgiri, regrete, toate sentimentele prin care fiecare a trecut după ce a trecut granița ilegal au avut rostul lor. Nu putea totul să fie perfect de la început. Unii au avut un dram de noroc. Alții nu.

Motive de a fugi din țară în anii '70-'80, de a trece ilegal granița, pe uscat sau pe apă, sunt cu sutele și miile la românii de pretutindeni. Motive reale. Nu trebuie să inventezi nimic, viața fiecăruia este un roman unic, nerepetabil. Insatisfacții profesionale, merg în străinătate să mă afirm, în țară nu mi se recunosc niște merite. Orgoliu: cum adică, a trecut ăla granița și ce, eu sunt mai fraier? Stau aici și muncesc pe brânci pentru nimic? Și dau șpagă la toată lumea ca să fiu lăsat în pace? Fuga de amenințări, fuga de represalii, fuga de regim și cerere de azil politic oriunde, numai să ieși din regimul comunist. Se aștepta la rând orice, o excursie în afară, o invitație de la rudele stabilite în străinătate, mintea românului trebuia să inventeze ceva ca să scape și să fugă la libertate. Se știau locurile de trecere și anumiți grăniceri poate trebuiau mituiți, să închidă ochii. Se știau locurile de trecere și trebuia să te ferești de grăniceri, care aveau instrucțiuni precise. Se știau locurile de trecere și trebuia să alegi momentul potrivit, să nu te prindă careva. Unii au trecut la risc fără să știe nimic. Unii au avut noroc. Alții nu. Trecerea graniței clandestin, în marfare, în cala vapoarelor, trebuia ceva făcut și trebuiau oamenii mituiți ca să scapi de grăniceri și vameși. Se făceau afaceri din asta și unii câștigau bine. După care se dădeau la fund un timp de până păpau toți banii.

Acum avem libertate. Avem graniță liberă. Un vis pe care poporul român l-a așteptat de mult timp. Nu mai suntem prinși la graniță, nu mai suntem bătuți, împușcați, trimiși la închisoare. Ce a devenit granița acum pentru România? Un petec de pământ simbolic, mai mult pentru domeniul administrativ. Treci unde vrei și te plimbi peste tot. Fără restricții. Fără teamă. Fără să te ascunzi în marfare murdare și să stai pitit pe sub saci zile în șir până ajungeai la loc sigur. Fără teama că te prinde și te deportează. Acum ești în Europa.

Cum o să reacționeze Europa la valul de români care vor merge peste tot? La invazia românească în Europa? Așa de mult așteptată de români, unii care nu au fost poate pe nicăieri. Să plecăm în alte țări să lucrăm și să câștigăm mai bine. Dorul de a călători și vedea multe locuri va fi, în sfârșit, satisfăcut. O să vină și vremea când te sui în mașină și-ți faci aprovizionarea în Germania (că e mai ieftin) și te întorci acasă a doua zi. O să vină și vremea când mulți români nu vor mai emigra, ce rost are? Dacă poți să mergi oriunde în Europa, să lucrezi oriunde, ce să-ți mai bați capul cu hârtii și alte hârtoage și formulare completate pentru a emigra și a lua totul de la început? Nu ar fi exclus să se reducă numărul de imigranți români și în Australia. Bați drumul până la capătul pământului ca să constați că era mult mai bine la tine acasă (pentru unii)?

Pentru românii din diasporă, ce înseamnă intrarea în Uniunea Europeană? Nu am nevoie de viză pe pașaport dacă merg în țară cu pașaport străin. Altceva? Se va vorbi de bine despre România, se va face o propagandă pozitivă de acum încolo? Cine știe, depinde de noi cum ne vom comporta în Europa și depinde cât de pregătită este Europa pentru noi. Om trăi și om vedea.

Focuri de artificii in Bucuresti

Alipirea Romaniei la Europa

Cu caruta pe sosea-pana la prima amenda

Ghidul emigrantului în Australia de Sud

Ați ajuns în Adelaide. De unde începeți și cu ce?

La început trebuie să aveți un loc unde să stați. Care este diferența între casă/townhouse/unit/apartament/flat? Când căutați în ziare sau pe Internet le veți găsi sub aceste denumiri și probabil nu sunteți familiarizați cu termenii.

Casa reprezintă o proprietate cu un număr 'h' de camere, construită pe un teren a cărui suprafață variază între, să zicem 300m² și câteva hectare, depinde cât de mare a fost lotul pe care s-a construit. Toată curtea este îngrădită și foarte bine delimitată de vecinii din stânga și dreapta. Cu alte cuvinte casa este o singură clădire în toată curtea și nimeni nu are acces acolo în afara celor care locuiesc.

Unit-ul (se citește *iunit*) reprezintă o locuință cu un număr 'n' de camere fiind construit pe un teren unde mai sunt și alte clădiri (tot unit-uri). Au o alee și cale de acces comună, locuri de parcare alocate pentru cei care locuiesc acolo. Curtea unui unit este mult mai mică, de obicei unit-urile sunt fără garduri în fața casei. Numărul de unit-uri într-un grup variază între 2-4 sau câteva zeci, depinde de mărimea lotului avută la dispoziție de cei care au construit. În unele cazuri unit-urile pot fi lipite unele de altele, au pereți comuni sau unite prin garaje sau carport-uri.

Atât casele cât și unit-urile au un singur nivel.

Townhouse este o proprietate cu un număr 'n' de camere, cu un singur etaj și scară interioară, în cele mai multe cazuri construită pe un teren unde mai sunt și alte townhouse-uri. Townhouse-urile sunt lipite unele de altele, în grupuri de 2-4 sau mai multe, au cale de acces comună, garaj interior la parterul locuinței, curtea din față este mică dar cea din spatele casei poate fi ceva mai mare.

Apartamentul se referă la camerele de închiriat la blocurile cu un 'n' număr de etaje construite în centrul orașului (în City) și la Glenelg (o suburbie aflată lângă ocean, renumită pentru apartamentele de lux). Apartamentele pot fi cu sau fără loc de parcare, cu alte facilități, de exemplu piscină interioară, sală de gimnastică (mai ales dacă sunt în clădirile care au și camere de hotel). Cine are afaceri în domeniul hotelier, turism etc. închiriaza apartamente de la proprietarii particulari pe care le folosesc ca și camere de hotel. Cu alte cuvinte nu este exclus ca intrând într-un hotel de lux să afli că numai jumătate din apartamente sunt ale hotelului, restul sunt închiriate de proprietari sau în unele locuiesc chiar proprietarii.

Flat-ul reprezintă poate varianta australiană a apartamentelor din blocurile din România (așa numitele cartiere muncitorești). Sunt în toate suburbiile, au camere mai mici, bucătărie mică, în unele cazuri spălătoria este la comun, la fel și uscătoria. Practic nu au curte privată sau deloc, cale de acces comună, carport-uri pentru mașini, pot avea un mic balconaș.

Este destul de greu să închiriați o casă / un unit/apartament/flat fără recomandări de la locurile unde ați locuit anterior în Australia și pe care, evident, nu le aveți. În Australia, la închirierea unei case, procedul este foarte diferit față de România. Pe baza anunțurilor date în ziar/Internet, au loc vizionări în anumite zile și la anumite ore, și care durează 15-30 de minute. Poate veni oricine să vizioneze casa/unitul.

Cei care sunt interesați de casă după ce au văzut-o, primesc un formular cu întrebări, pe care îl completează și îl dau agentului imobiliar, și pe baza căruia se face un punctaj. Astfel, în funcție de punctaj, este ales următorul chiriaș. În afară de recomandări de la foștii proprietari, trebuie să aveți un loc de muncă – preferabil cu cât mai multă vechime - sau să demonstrați că aveți banii necesari pentru a plăti chiria. Alte întrebări pot fi referitoare la statutul de rezident Australian și alte documente. Nu contează că mai sunt încă 10 sau 20 de persoane / familii care vizionează casa în același timp, așa cum nu are nici o importanță cine intră primul în casă. Alegerea nu este pe bază de "primul venit – primul servit", ci, cum am mai zis, agenția este cea care stabilește cine va fi următorul chiriaș în funcție de punctajul obținut de fiecare pretendent.

De aceea, este destul de greu pentru un nou-venit să închirieze o casă. Este foarte bine dacă aveți cunoștințe, prieteni la care să stați la început, și care pot să vă dea recomandare. Este și mai bine dacă aveți un australian care să poată face asta, este mai credibil pentru ei dacă cer relații de la cineva de aici, care să vorbească perfect limba engleză, fără accent. Nu este necesar ca această recomandare să fie scrisă, important este ca, atunci când completați

O alternativă la cazare ar mai fi "share accommodation". Este mai ieftin, dar în schimb ai numai o cameră a ta, restul casei este la comun cu ceilalți chiriași și / sau cu proprietarul. Această variantă s-ar potrivi cel mai bine pentru cei care nu au foarte mulți bani la început, care vin singuri, sau pentru cuplurile fără copii, pe de o parte pentru că este mai greu, atunci când ai un copil, să locuiești cu alți oameni în casă, pe care nu îi cunoști și cu care trebuie să te înțelegi, pe de altă parte pentru că nu sunt mulți cei care acceptă copii în "share accommodation". În unele cazuri, în chirie este inclus și costul utilităților.

Apartamente

Townhouse

Casa

Casa

Continuare in pagina urmatoare

Pentru orice cazare, anunțurile sunt în ziarul *The Advertiser*, în fiecare zi, dar cele mai multe se găsesc în ediția din fiecare sâmbătă. Pentru case / unit-uri care se închiriază prin agenții imobiliare, veți vedea scris în anunț "Open inspection: Monday, 12:30-12:45" de exemplu. Aceasta înseamnă că numai între acele ore puteți viziona casa, în prezența unui agent imobiliar, care vine special pentru aceasta. Dacă adresa este de genul "4/29 First Street", nu înseamnă că e greșeală de tipar, ci este unit-ul 4, Str. First nr. 29, adică este un unit dintr-un grup de mai multe unit-uri.

Anunțurile specifică numărul de dormitoare: 1 bedroom, 2 bedrooms, etc. Casele au și sufragerie – sau lounge-room, dar care nu este amintit în anunț. Deci un unit / o casă cu un dormitor are, de fapt, două camere, unul cu două dormitoare are de fapt trei camere, șamd. În anunțuri se specifică dacă există garaj, car port (sau c/port), adică doar un spațiu acoperit în fața casei pentru a parca mașina.

Cele mai scumpe case sunt, evident, în City, apoi încep să scadă prețurile în funcție de distanța față de City; de asemenea, sunt anumite suburbii mai scumpe, precum și altele mai ieftine, chiar dacă sunt la aproximativ aceeași distanță față de City.

Prețurile de închiriat sunt mult influențate de dobânzile percepute de bănci pentru împrumuturile la casă. Mulți proprietari nu au casa plătită în întregime și orice creștere a dobânzii afectează imediat și chiria: crește dobânda, crește chiria. Proprietarul are dreptul să mărească chiria de câte ori vrea, chiar dacă contractul de închiriere s-a făcut și semnat de ambele părți pe o perioadă, să zicem, de 6 luni sau un an. Legal proprietarul trebuie să dea o notă explicativă în scris chiriașului cu cel puțin două săptămâni înainte de data la care dorește să mărească chiria. Chiriașul poate accepta sau nu aceasta, având două alternative: fie rămâne în continuare la aceeași locuință și plătește o chirie mai mare (cu vreo 10 dolari mai mult/săptămână să zicem), sau începe să caute o altă locuință de închiriat.

În cele mai multe cazuri se negociază chiria în momentul în care se apropie termenul de expirare a contractului de închiriere. În momentul de față în Adelaide este o cerere mare de locuințe de închiriat și nu se mai face față. Sunt mulți studenți care vin la studii (majoritatea din țările asiatice), vin mulți rezidenți, așa că prețurile la chirie sunt influențate și de cererea-oferta care există pe piață la momentul actual. Mulți chiriași preferă să plătească mai mult și să stea liniștiți, să nu înceapă iar cu căutatul unei alte locuințe.

La început nu o să aveți mașină, deci este foarte important să vă descurcați cu mersul cu autobuzul, trenul sau tramvaiul. Rețeaua de mijloace de transport în comun – Adelaide Metro - este destul de bine pusă la punct, dar trebuie să știți anumite lucruri. În primul rând, trebuie să vă cumparați o hartă și un Street Directory, fără ele nu faceți nimic, chiar dacă aveți mașină; chiar și australienii au în mașină câte un *Street Directory*. Acestea se găsesc la orice News Agency. Este de preferat un Street Directory mai mare, este mai ușor de folosit, chiar dacă cele mici conțin aceleași informații și sunt mai ieftine.

Pentru a circula cu autobuzul, trebuie să luați un *Adelaide Metro Guide*, să vă uitați ce autobuze circulă acolo unde vreți să ajungeți, și apoi să vă luați *Time-Table* (orarul) pentru acel autobuz, pentru a vedea exact orele de plecare/sosire, precum și numărul stației (bus stop) la care trebuie să vă oprți – aici stațiile de autobuz nu au nume, ci numere, numerotarea începe întotdeauna din City către suburbii. Dacă nu vă descurcați de la început, puteți cere ajutorul – tot gratuit – la *Adelaide Metro Info Centre*. Acesta se află în City, foarte aproape de Rundle Mall, la intersecția dintre King William Street și Currie Street.

Ghidul și orarele autobuzelor sunt gratuite și se găsesc la Adelaide Metro Info Centre, la stația de tren, în unele Shopping Centre precum și la "cabina" de informații din Rundle Mall. Biletele de autobuz se cumpără de la Adelaide Metro Info Centre, de la gară, din tren, sau se mai găsesc la alte magazine. Bilete pentru o singură călătorie se pot cumpăra și la urcarea în autobuz, și costă (la momentul de față) 3.80 AUD. Nu există abonamente, în schimb sunt multi-tickets, adică bilete de 10 călătorii. Cele roșii pot fi folosite la orice ore și costă acum 25.10 \$, deci 2.5 AUD / călătorie. Cele negre se pot folosi doar între orele 9:00 și 15:00 și sunt aproximativ la jumătate de preț față de cele roșii, deci uitați-vă la ceas când vă urcați în autobuz, puteți călători la jumătate de preț.

Când vă urcați în autobuz, trebuie să validați biletul, adică să îl introduceți într-un aparat special din tren, autobuz sau tramvai. Din momentul în care l-ați validat, acesta este valabil timp de două ore: indiferent câte autobuze schimbați, nu vă va taxa încă o dată.

Prețurile la biletele de mijloace de transport în comun variază dacă ai servicii sau ești student. Biletele sunt aceleași indiferent dacă circuli cu autobuzul, trenul sau tramvaiul. Cine are servicii plătește biletul la prețul maxim. Studenții sunt împărțiți în două categorii: cei care sunt în școala primară și/sau liceu, și cei care sunt studenți la cursurile universitare sau la TAFE. Prețul la un bilet multi trip (cu 10 călătorii) este în jur de 8 AUD pe student. Pentru a beneficia de reducere la prețul de bilet studenții trebuie să studieze la cursuri full-time. Fiecare student are un ID card în care se specifică dacă este student la universitate, TAFE sau în școala primară/liceu, și trebuie să aiba ID-ul cu el tot timpul. Se fac controale regulate în mijloacele de transport în comun și se dau amenzi destul de mari la cei care nu au bilete sau au bilete mai ieftine decât nu e cazul.

O altă categorie care beneficiază de reducere la biletele de transport în comun o reprezintă pensionarii, cei care nu au servicii și primesc ajutor social de la Centrelink, veteranii de război, persoanele cu dizabilități. De regulă aceștia sunt cetățeni australieni și au un alt regim față de emigranți.

Aceste reguli legate de mijloacele de transport în comun sunt valabile numai în statul South Australia, practic numai în Adelaide. În alte state din Australia se aplică alte reguli, de exemplu în Sydney se cumpără bilete de câte ori se schimbă un mijloc de transport în comun, prețurile fiind mult mai mari față de Adelaide.

Dacă vreți să vă luați mașină, cel mai bun ziar în care găsiți oferte este "Trading Post", care apare în fiecare joi. Anunțuri mai sunt și în *The Advertiser*, dar cel mai cuprinzător este *Trading Post* care poate fi accesat și pe Internet. Cele mai ieftine mașini sunt cele de la persoane particulare, și de regulă prețul se poate negocia, uneori scăzând chiar destul de mult. Este bine să luați ziarul dimineața devreme și să dați telefon, cele mai bune oferte se "epuizează" foarte repede.

Studio apartament

Unit

Unit

Townhouse

Flat

Poveste de iarnă – 3 timpi, două mișcări

I. ISO / net

La un sezon uscat
când nu mai suie niciun urs pe tăciuni
sunt doar zvonuri – n-au spus cât
mai durează până o să fim un
sau o uni, un – e vorba doar că ne-am terminat banii din start,
așa că pa, la reve, les reve de revelion
s-au cufundat, cu zdup, în rahart,
d’ar merge-o bonă bonus, o neamță ’neța, în ghin... ghinion.
Da’ totuși, în schimb, o să mai schimbe pe la super market
prezervativele cu gustibus de om, omnibus, cu zavera varză
de d’acia. Or să tragă (pe targă) noul target –
clienți atenți la mâini, rom-mâini, de pe piața-ntoarsă
la produse fiduciare, ex-ecologige, de efecte proaspete,
cu colon-cult, scâpătat, fără să șchioapete.

II. Dividende de sărbători

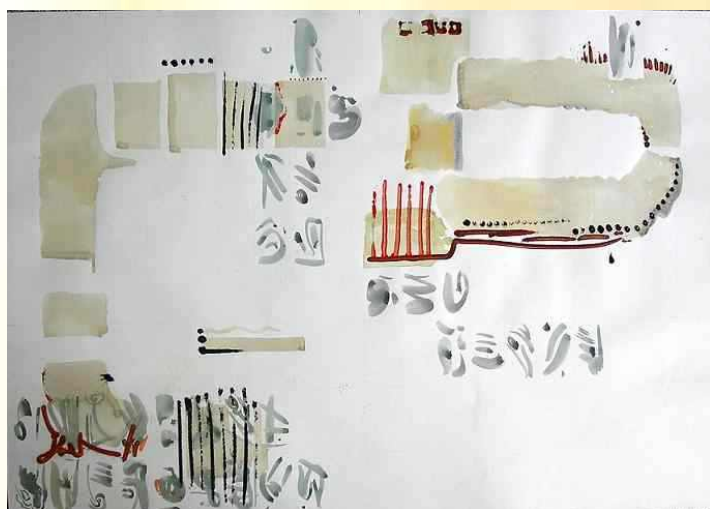
ocoliți se lucrează niște cataroaie – calatis? acolo-s codri verzi tăiați
colinde colaj colant cola
să ne cuplăm la cult (’n col) talk show despre lut alt clonț altă tâmplă
rac-rac-rachiu *săniuță* pt racheți mda, se mai întâmplă – asta-i înrudit cu templu
un fragment din ezechiel pe *rag-time*, cu-o cinzeacă play dvd -- *kill bill*
din pct de vedere că ne-a apucat rig-veda, playboy, cură cu coran
discounturi iar la adn asigurări de risc guri peste rugi ura ș-la gară
sau la spart de târg pardon, la târg de sparta sau nu, la start de parg
în direct, întruniri fără unii (presa de strajă) sau niște rune-n peștii de la *mega*
image și gâlme grase (canceroase?) -- doar astea-s gratis

III. 22 decembrie, la dozator, pe iacht

Așa ne plăcea să ne ducem la munte la mare
cu banii pe care și noi îi primeam de la fraieri
ca voi (sau ca noi). Un om de pe stradă, n-ai zice
că știe să țină atâta popor ca pe ace
golindu-le și buzunarul – dar el pur și simplu
striga cât putea că la prețul de-un triplu, un triplu!
îți pui într-o priză o sculă cât degetul mic,
și-aici se făcea că și-l taie pe-al lui dar nimic
de fapt nu curgea decât apă de mare sau asta
părea, ba de ploaie – corect, cum spunea el – nu-i tristă
povestea cu voi ci de-abia de acuma se leagă...
atunci se strângeau împrejur să plătească să-i sugă
din rana cu apă: luam un mărunț procentaj de
'ncasări și-o tăiam în vacanță: „nici nu se cunoaște!”

Christian Tanasescu

www.margento.ro

Decembrie-inscripție peste gura, de George Negrescu

Amintire albastră

Versuri de noapte
Când somnul aleargă
Și nimic nu se leagă
Peste noaptea întregă
Scriem pentru suflet
Și pentru amintire
Într-o seară târzie
Pe o foaie de hârtie

Și pagini albastre
Se perindă alene
Pe urme de șoapte
Prin veacuri eterne
Și vise albastre
Se adună-n tăcere
Să primească chemarea
Să aline-o durere

E noapte târzie
Și inima saltă
La chemarea albastră
Ce plânge în șoaptă
Și mai speră că poate
Se-aprinde o stea
Amintire târzie
Pe pașii de nea

Liliana Stoian

Anul ce vine

E ziua în care
Amintiri se destramă
Și anul ce vine
Se înconjoară
De roua speranței
De dor
De iubire
Pentru noi toți
Pentru omenire

E clipa în care
Eternul domenește
Și veșnicia
Se risipește
În roua speranței
În dor
În iubire
În anul ce vine
Pentru omenire

E momentul în care
Cuvântul vorbește
Despre o clipă
Ce se oprește
În roua speranței
În dor
În iubire
În anul ce vine
Pentru omenire

Liliana Stoian

La sfârșitul celui de-al doilea război mondial toate țările din Europa erau distruse și aveau multe lipsuri. În București unde locuiam trebuia să stai la coadă pentru tot: gaz, benzină, pâine, cartofi și altele. Câteodată când ajungeai în față și era rândul tău să te servească ți se spunea: "Nu mai este. Vino mâine!"

Îmi aduc aminte că pâinea se dădea cu rație; nu sunt sigură însă cred că era 200-250 grame de persoană, adică 3 felii groase de pâine. Eu împărțeam rația mea în 3 porții pe care le mâncam cu ce altceva puteam obține de trei ori pe zi.

Îmi amintesc o întâmplare care s-a întâpărit în memoria mea. Aveam la dispoziție numai un morcov, două foi de varză și trei cartofiori mici și puțină conopidă. Mama le pusese pe toate într-o cratiță adâncă și ne-a spus că gătește o supă. Era și puțin untdelemn rămas în fundul sticlei care făcuse niște steluțe la suprafața supei. Toți pretindeam că va ieși o supă formidabilă.

Mama a plecat și m-a lăsat pe mine să am grijă de supă până la întoarcerea ei. Aveam un unchi din partea tatălui meu care locuia în Brăila și făcea afaceri de import-export. El a venit în ziua aceea și m-a găsit pe mine singură. M-a întrebat ce făceam și eu i-am spus că gătesc o supă. El dădu capacul la o parte, se uită în cratiță și zâmbi.

"Ce fel de supă faci", îmi zise el "căci eu nu văd nimic înăuntru!"

Eu eram foarte mândră și i-am spus că dacă vrea poate să rămână să mănânce cu noi. Am uitat să spun că, după cum am aflat pe urmă, el avea trei lăzi pline cu pești uscați pe care îi vindea la un preț foarte mare din cauza lipsei, dar nu ne-a oferit nici măcar unul fiindcă era un mizer, și a plecat.

Când s-au întors părinții mei acasă și le-am povestit ce s-a întâmplat mama m-a lăudat pentru felul mândru în care m-am comportat cu el.

După cum am spus și mai devreme, trebuia să stai la coadă pentru totul și de multe ori eu și cu fratele meu petreceam toată ziua stând la coadă.

Lăptarilor le era frică să vină de la țară să aducă laptele în București fiindcă erau mulți soldați ascunși în pădure și le era frică să nu fie împușcați din greșeală, sau să nu li se confişte laptele și să piardă banii.

Am trecut prin timpuri foarte grele și părinții noștri au decis că ar fi bine să plecăm fiindcă aveam rude din partea tatălui meu care erau bine stabilite în Grecia.

Am plecat cu trenul și ne-am dus la Costanța. Acolo ne aștepta fratele mamei mele care a rugat-o pe mama să nu plecăm fiindcă auzise ceva zvonuri: vaporul cu care intenționam să plecăm ducea arme și amuniții răzvrătiților –căci războiul civil nu se sfârșise încă în Grecia.

"V... te rog nu pleca căci o să vă ducă în munți și o să vă împuște pe toți" îi spunea el mamei. Mama s-a supărat și i-a răspuns:

"Acum îmi spui lucrul acesta? De ce nu ne-ai avertizat înainte de a lichida gospodăria de 40 și de ani! Cum putem acum să ne oprim?"

Decizia a fost luată și am rămas două nopți în Costanța. Am fost găzduiți de o biserică unde s-au pus saltele pe jos în holul bisericii și am dormit toți în rând ca soldații.

Erau 10 familii cu 2-4 copii fiecare și câteva persoane singure. Ne-am dus toți să vorbim cu căpitanul vaporului cu care era să plecăm și la început el ne-a refuzat.

Oamenii erau disperăți și l-au amenințat că dacă nu ne ia ne vom arunca toți în mare. Atunci el a spus că nu avem veste de salvare și a zis că dacă le procurăm atunci ne va lua.

Femeile s-au strâns și s-au pus pe lucru: au cusut vești de salvare și le-au umplut cu tărățe. Dacă ar fi fost cazul să le folosim ne-ar fi ajutat să ne înecăm mai repede!

Plecând din Costanța ne-am oprit pe mare la Istanbul însă nu ni s-a permis să ieșim pe uscat. Primul port în Grecia a fost Volos în Tessalonica. Acolo am fost primiți foarte frumos de locuitori, care ne-au găzduit tot la holul unei biserici unde am stat pentru două nopți. Când am ajuns la Volos căpitanul a fost imediat arestat de poliție împreună cu câțiva alți oameni din personalul vaporului.

Imagini de pe Insula Rodos, Grecia

De acolo ne-am dus în insula Dodecanezului Rodos, unde locuia unchiul meu care era mitropolit și locuia într-o reședință cu 3 etaje care fusese clădită pentru Musolini. Când am sosit în Rodos și ne-am dat jos din vapour, ne-a întâmpinat șoferul lui cu o limuzină neagră ca în filme. La început nu ne-a venit să credem că a venit să ne primească pe noi. Eram obosiți, nedormiți și nu mâncasem în dimineața aceea fiindcă plecasem prea devreme.

La Mitropolie am fost primiți de tanti care era Maica Stareță și administratoarea Mitropoliei. Lucra și un grădinar care îngrijea grădina enormă și avea și o bucătăreasă. Din mizeria în care trăisem ultimele trei săptămâni nu ne venea să credem că am ajuns acolo. Primul lucru care mama a cerut a fost să facem toți o baie! După ce ne-am schimbat și am mâncat ceva tanti a arătat la toți unde este camera lor și unde vor dormi. Pe mine, fiind singura nepoată, m-a luat în camera ei unde m-a pus într-un pat enorm cu o saltea de fulgi de m-am scufundat în ea. Nu mă lua somnul deloc fiindcă mă obișnuisem să dorm pe o suprafață dură și m-am dat jos din pat și am dormit pe jos. Mатуша s-a deșteptat și când m-a vazut pe jos s-a speriat și a crezut că am căzut din pat. Am liniștit-o spunându-i că nu am căzut dar nu puteam dormi că patul era prea moale. Ea a început să plângă: "Ce ți-au făcut copilule! Prin câte ai trecut!" Și tot mă mângâia și mă săruta.

Este foarte curios cum îmi aduc aminte de toate aceste lucruri însă parcă copilul care a avut experiențele acestea nu mai există dar a devenit o altă persoană. Poate ce se întâmplă în viața oamenilor probabil formează caracterul unei persoane și o face să devină "eul" ei. Oare dacă nu aș fi plecat din locul unde m-am născut aș fi rămas aceeași persoană, viața mea ar fi fost mai bună sau mai rea? Probabil că răspunsul nu îl voi afla niciodată!

Actul de identitate în South Australia

South Australia a adoptat Regulile pentru Dovada Identității, broșură eliberată de Comisia Națională de Transport din Australia. A face dovada de identitate este necesară pentru a reduce fraudă și ca să se stabilească niște șabloane la nivel național în toată Australia.

Este nevoie de a face dovadă de identitate (full evidence of identity) în una din situațiile de mai jos:

Când se aplică pentru carnet de conducere în South Australia

Când se înnoiește carnetul de conducere eliberat în South Australia dar nu se poate folosi fostul carnet de conducere ca act de identitate dacă a expirat pe o durată mai mare de doi ani

La schimbarea carnetului de conducere eliberat de un alt stat australian (interstate) sau a carnetului de conducere din străinătate recunoscut în South Australia

La aplicarea pentru un carnet de conducere în cazul în care cel vechi a fost anulat, pierdut, furat, distrus

La schimbarea numelui titularului

La aplicarea pentru prima dată la înregistrarea unei mașini pe numele persoanei în cauză

La aplicarea pentru obținerea unui ID card ca dovadă de vârstă

Department for Transport, Energy and Infrastructure (DTEI), Service SA (fostul Motor Registration cum era cunoscut nu cu mulți ani în urmă), a emis pe data de 9 octombrie 2006 o nouă regulă pentru cei care doresc să aplice pentru un act de identitate în South Australia. Sunt considerate acte de identitate în South Australia următoarele: carnetul de conducere emis în South Australia și cardul prin care arăți vârsta pe care o ai. Acest card de vârstă este diferit de cardul de carnet de conducere. De regulă persoanele care au împlinit 18 ani și nu au carnet de conducere e bine să aplice pentru un ID card de vârstă, mai ales dacă frecventează locuri unde acest card este cerut: de exemplu în barurile sau localurile unde se consumă alcool, la o serie de spectacole cu mențiunea +18, cine cumpără țigări, etc. Carnetul de student (fie la TAFE, fie la universitate) nu este acceptat ca și ID card ca dovadă de vârstă, cu toate că majoritatea studenților au trecut de 18 ani. De aceea ca să evitați o serie de argumente în anumite localuri sau locuri pe care le frecvențați, e bine să aveți ID card prin care să dovedeți că sunteți adult. Dacă aveți carnetul de conducere obținut în South Australia nu mai e nevoie să aveți și ID card pentru vârstă, întrucât vârsta (data nașterii) vă este trecută pe carnetul de conducere.

Documentele pe care trebuie să le aveți când aplicați la Service SA pentru ID card de identitate includ următoarele tipuri de dovezi: de vârstă, dovezi că ați folosit numele dumneavoastră în Australia la diferite instituții, și dovezi cu adresa la care locuiți.

Cel puțin unul din documentele următoare trebuie avut pentru a dovedi vârsta/data nașterii:

Certificat de naștere australian. Atenție: certificatul de naștere din țara unde v-ați născut, dacă nu este Australia, nu este considerat valabil ca să dovedeți vârsta pe care o aveți. Această nouă regulă se aplică de la 9 octombrie 2006. Nu contează în ce țară te-ai născut (România, Anglia, USA etc), dacă nu este din Australia nu este luat în considerare, chiar dacă ai traducerea legalizată făcută aici, în Australia. Nu are rost să vă lamentați și să vă contraziceți cu funcționarii de la ghișeu, pur și simplu copia legalizată și tradusă a certificatului de naștere nu va fi acceptată pentru a dovedi vârsta pe care o aveți.

Certificatul de cetățean australian (Australian citizenship certificate sau naturalisation certificate)

Pașaport australian (să nu fie expirat pe mai mult de doi ani)

Pașaport străin, din țara din care veniți (să nu fie expirat pe mai mult de doi ani) cu viza australiană

Dovadă de la DIMIA (Department of Immigration and Multicultural and Indigenous Affairs) cu statutul de rezident

Carnet de conducere australian (să nu fie expirat pe mai mult de doi ani)

Card de identitate de la Australian Defence Force

Card de identitate emis de Poliția Federală sau din South Australia (pentru ofițerii de poliție)

Card cu fotografie (photo card) emis de statul New South Wales după data de 14 decembrie 2005

ID card emis de South Australia (proof of age card) după data de 9 octombrie 2006

Din categoria documentelor prin care se verifică faptul că ați folosit numele dumneavoastră în Australia se numără următoarele:

Medicare card

Card de bancă sau de credit emis de bănci cu semnătura dumneavoastră și cu numele scris clar

Carnet de student eliberat de oricare din instituțiile de învățământ cu fotografia și semnătura titularului

Carduri eliberate pentru pensionari sau health care concession card

Licență australiană emisă pentru posesorii de arme cu fotografia persoanei

Security guard card cu fotografie

Documente din care să rezulte adresa la care locuiți includ:

Contractul de cumpărare, închiriere, de împrumut la bancă unde este trecut adresa rezidențială a persoanei respective și numele acesteia

Cont deschis pentru telefon, gaz sau electricitate (să nu fie mai vechi de un an)

Plata la apă, la consiliul local sau notă cu valoarea pământului (să nu fie mai veche de doi ani)

Certificat de înregistrare a mașinii emis în South Australia

Scrisoare de re-amintire de înnoire a carnetului de conducere sau a înregistrării la mașină

Ultimul sau prezentul document eliberat de Oficiul de taxare pe anul financiar în curs

Scrisoare de confirmare pentru votare eliberată de comisia electorală din Australia

Următoarele documente sunt acceptate ca dovezi de schimbare a numelui:

Toate actele de identitate din care să rezulte cine sunteți cu numele actual (nou) sau fostul nume

La aceasta se adaugă, dacă este cazul, una din următoarele dovezi:

Certificat de căsătorie emis de Registrar Births, Death and Marriages

Dovada cu schimbarea numelui emisă de registrar Births, Death and Marriages

Certificatul de divorț (Divorce decree Nisi or Absolute) în care să se specifice numele la care s-a optat

Deed Poll înregistrată cu autoritățile relevante ca dovadă a schimbării numelui

Pentru toate se acceptă numai documentele originale. Nu se primesc fotocopii, copii legalizate ale documentelor originale sau certificate comemorative. Traduceri făcute de un traducător acreditat trebuie prezentate dacă actele nu sunt scrise în limba engleză. În cazul în care nu aveți actele originale care sunt necesare pentru a face dovada de identitate, va trebui să completați un formular special prin care Service SA va face investigațiile în numele dumneavoastră. Acest lucru durează mai mult și implică și niște taxe.

Notă: Referitor la recunoașterea carnetului de conducere din România

Va trebui să trimitem o cerere la Service SA pentru a solicita o investigație din partea acestui departament ca să includem România pe lista țărilor care au recunoscut carnetul de conducere în South Australia. Chiar dacă România a intrat în Uniunea Europeană, recunoașterea carnetului de conducere românesc nu se face automat. Asociația va face tot posibilul să ceară această investigație pentru ca toți românii cei care vor veni în Adelaide să nu mai trebuiască să dea din nou examen pentru carnet de conducere australian. Nu trebuie să se circule neapărat pe partea stângă ca să fie carnetul de conducere recunoscut, ci trebuie să se verifice că testul pentru carnetul de conducere românesc este la fel ca standardul australian, că sunt aceleași reguli de circulație, aceleași semne, etc.

Pe link-ul de mai jos sunt listate țările care au carnetul de conducere recunoscut în South Australia, sperăm să includem și România acolo.

http://www.transport.sa.gov.au/licences_certification/drivers/overseas_residents.asp

Vă vom ține informați despre cum evoluează lucrurile.

Articol scris de Liliana Stoian

Propuneri pentru Irene Krastev Award

Asociația Comunității Românești din Australia de Sud Inc. a primit o scrisoare oficială de la Multicultural SA, prin care este invitată să propună femeile din comunitatea românească pentru Irene Krastev Award.

Acest premiu este acordat în fiecare an de către Migrant Women's Lobby Group la festivitatea anuală de Ziua Internațională a Femeii. În acest an ceremonia de prezentare a premiului va avea loc pe 4 martie, duminică, la Stamford Grand Hotel, Glenelg, South Australia.

Câteva cuvinte introductive

Irene Krastev s-a născut în Bulgaria în 1925 emigrând în Australia în 1949. Din 1960 a locuit în South Australia și a participat la multe activități de voluntariat din diferite domenii, incluzând horticultura, sănătatea, probleme de vârstă, discriminarea femeilor în anumite culturi etc. Irene a fost liderul dezvoltării multiculturală a statului South Australia. A lucrat cu abnegație, fără odihnă, o muncă de voluntariat pentru binele tuturor imigranților în South Australia. Irene a decedat în anul 2000.

Acest premiu oferit de Migrant Women's Lobby Group (MWLG), unul din grupurile pe care Irene le-a ajutat fiind Directorul Executiv al grupului, este ca un semn de recunoaștere a meritelor pe care această femeie le-a avut în cariera ei și contribuția pe care a adus-o în rândurile comunității.

MWLG dorește să prezinte premiul la o femeie care provine dintr-o țară unde nu se vorbește limba engleză și care a avut o contribuție importantă în cadrul comunității pe care o reprezintă pe plan social, economic și educațional în South Australia.

Criteriile după care se face selecția pentru premiu sunt următoarele:

- implicarea activă în rândurile comunității
- participarea la activități în rândul comunității
- rezultate/realizări obținute în rândul comunității
- să aibă calitate de lider în grupul de femei
- să facă muncă de voluntariat (neplătită)
- să lucreze cu femeile (individual sau în grup)
- să ajute/să învețe și să sprijine pe alții din comunitate

Aceste criterii trebuie prezentate în scris de către persoana/sau grupul de persoane care scriu propunerea (în jur de 500-600 cuvinte), preferabil în limba engleză, prezentând detalii și exemple din munca în cadrul comunității a persoanei pe care o recomandă, implicarea, participarea și activitățile organizate de acea persoană pentru comunitatea din care face parte.

Propunerile trebuie făcute în scris și trimise la asociație până cel târziu la data de 15 februarie 2007.

De asemenea se pot face propuneri și se poate vota online la website-ul: www.freewebs.com/romaniancommunity
Pentru informații suplimentare contactați asociația prin e-mail la: romanian.association@gmail.com

Seminar: Istoria Grupurilor Etnice Comunitare

Devine din ce în ce mai recunoscut faptul că South Australia are o istorie multiculturală bogată și este important ca această istorie, a fiecărui grup etnic, să fie cunoscută și apreciată pentru că fiecare grup etnic și-a adus contribuția lui la prosperitatea statului australian.

Seminarul cu tema: **Istoria Grupurilor Etnice Comunitare** (cum putem înregistra și păstra mărturiile despre istoria comunității, cum o putem lăsa moștenire generațiilor viitoare ca să învețe despre tradițiile și datinile noastre) ne-a fost adus la cunoștință de Multicultural SA.

Seminarul este prezentat de Multicultural SA în colaborare cu Muzeul Imigrantului din Adelaide, the History Trust of South Australia, Artlab și State Library. Va oferi detalii despre cum se poate pregăti expozițiile comunităților etnice, cum se poate înregistra pe casetă povestirile despre istoria imigrării în Australia și cum se poate aplica pentru sponsorizare de la guvern dacă suntem interesați de acest proiect.

Acest seminar este adresat tuturor comunităților etnice din South Australia și va fi prezentat în limba engleză. În comunitatea românească din Adelaide există un interes în a ne scrie istoria emigrării în Australia, suntem abia la începuturi și multă lume încă mai are rețineri în a povesti despre aceasta.

De aceea extind personal invitația la mai mulți membri din comunitatea românească care pot și doresc să participe la acest seminar, mai ales cei care doresc să se implice cu organizarea expoziției românești de costume populare și obiecte de artizanat.

Se vor ține discursuri pe mai multe teme:

- Cum adunăm și cum expunem valorile culturale
- Cum înregistrăm povestirile spuse de membrii din comunitatea de care aparținem
- Cum păstrăm obiecte de artă/artizanat ale comunității

Seminarul se va ține miercuri, 7 martie 2007, la ora 5:30pm, la: Anne and Basil Hetzel Lecture Theatre, Institute Building, State Library of South Australia, intersecția North Terrace cu Kintore Avenue.

Parcarea este gratuită la Torrens Parade Ground începând cu ora 5pm intrarea prin Victoria Drive.

Participarea la seminar se face pe bază de listă. Dacă doriți să participați la seminar vă rog să confirmați aceasta până la data de 10 februarie 2007 la:

Liliana Stoian-cu mențiunea Seminar de istorie
e-mail: romanian.association@gmail.com
Ph: (08) 8445 9386

Un an de la înființarea Asociației Comunității Românești din South Australia

Iată că deja a trecut un an de când s-a creat noua asociație a românilor din Adelaide, care a fost la 25 februarie 2006. Acest an a trecut foarte repede pentru mulți dintre noi și, deși un an de zile reprezintă o perioadă scurtă în viața unei organizații, putem spune că noua asociație a avut deja o serie de realizări în acest interval.

Pe data de 23 februarie, vineri seara, va avea loc la Clubul German serbarea unui an de la înființarea Asociației Comunității Românești din South Australia. Va fi o seară culturală, unde vom avea ca invitați o serie de cântăreți și muzicieni români din Adelaide printre care se numără maestrul Florin Rădulescu și tenorul Petre Veșan.

Filmul de scurt metraj realizat de Andrada Tudor, care s-a bucurat de mare succes și a fost premiat la Flinders University, va fi prezentat în această seară.

Cu această ocazie vor fi înmânate certificate de merit ca semn de recunoaștere și apreciere a eforturilor depuse de mai mulți membri ai asociației în decurs de un an.

Adresa: 223 Flinders Street, Adelaide, 5000
Ora: 7pm
Ziua: 23 februarie, vineri

Mâncarea și băutura pot fi procurate de către cei care doresc să servească masa direct de la restaurantul clubului după încheierea programului artistic. Mai multe detalii vor fi anunțate din timp.

Adresa pentru corespondența este:
PO BOX 70, Kilkenny, SA, 5009
E-mail: romanian.association@gmail.com
Ph. (08) 8445 9386